

lámlás. Halvány bura egyedül a homályban. Fényvisszaverő réz ágyrács. Harminc másodperc. Gyarapítani a több mint két és fél billiót. eltűnik. Vége. Kiáltás. Szuszszantva orrhangon. Újra meg újra. Újra meg újra vége. Mígnem kinek a sírja? Melyik... majdnem kimondta melyik kedves lényé? He? Fekete gödör a szakadó esőben. Kiút a szürke résen a sötétbe. A magasból nézve. Patakzó esernyők. Fölkorbácsolt fekete sár. Úton van a koporsó. Kedves... majdnem kimondta a kedves tárgy. Úton van. A maga útján. Harminc másodperc. eltűnik. Vége. Áll ott bámul odaát. Az egész sötétbe újra. Nem. Nincs ilyen hogy egész. Feje a falat érinti majdnem. Fényt visszaverő fehér haj. Fehér köntös. Fehér zokni. Priccs fehér lába a színpad bal szélén. Fehérek hajdan. A legkisebb megingás... és homloka érinti a falat. De nem. Mozdulatlan áll ott gögös fejtartással bámul odaát. Nem mozdul semmi. Finoman sem. Harmincezer fantoméj odaát. Túl a sötéten. Odaát. Fantomfények. Fantoméjek. Fantomszobák. Fantomsírok. Fantom... majdnem kimondta fantom kedves lények. Várva az elbocsátó szóra. Áll ott bámul a sötét úr másik oldalára érthetetlen szavakat mormolva. Más témákat keres. Más témákat próbál találni. Mígnem fél füllel azt hallja hogy nincsenek más témák. Soha nem is voltak. Két téma soha. Egy téma volt mindig. A holtak. A haldoklás és elmúlás. Elmúlni a szótól. Az elmúlás szótól. Ahogy elhal a fény most. Útjára elindult. A szobában. Ugyan hol egyebütt? Nem is vette észre bámulva odaát. Csak a bura fénye. Nem a másik. A leírhatatlan. Az sehonnan. Mindenhová sehonnan jön. Elmondhatatlanul gyöngö. A bura fénye más nem. Hal el egyedül.

Petri György

HOGY ELÉRJEK A NAPSÜTÖTTE SÁVIG

Szokványos nyári éjszakának indult.
 Sétáltam kocsmáról kocsmára.
 Talán éppen a Nylonban ittam,
 a HÉV-végállomás mellett, a Margit hídnál
 (vagy azt akkor már lebontották?). Nem tudom,
 lehet, hogy a Boráros téren.
 Ezek a séták mindig
 reggelig vagy épp két napig tartottak,
 és akárhová vezettek.
 Mindenesetre, valahol ültem, ittam.
 (Akkor még akármit – kóstoló-dó ifjúság.)
 Még nem olvastam a kocsmaokban,
 nem, nem, még nem temetkeztem
 könyvbe-újságba, nem fixíroztam az asztal lapját.
 Még nem idegesített fel, ha szóltak hozzám.

„Fizetsz valamit?” – kérdezte egy dohánykarcos
 női hang a hátam mögül. Fialat hang volt.
 „Kérjél” – mondtam felé fordulva. Ötven
 körüli nő állt rézsút mögöttem. Letapadt,
 koszmós, egykor világosbarna haj;
 beroskadt íny, cserepes ajkak, vérágas
 kötőhártya, aquamarin szemek,*
 megsárgult, fehér műszálas pulóver,
 barna nadrág, szemétben talált fehér strandcipő.
 Kevertet kért és sört, pikolót. Ízlését nem vitattam.
 „Eljövök egy huszasért” – mondta. Ezen meglepődtem.
 Az ár – árnak – képtelenül alacsony volt (már akkor is).
 Ismertem a Rákóczi téri kurzust. Húsz forint az nem ár.
 Másrészt a nő nem állta volna meg a helyét
 a Rákóczi téren, sőt semmilyen téren.
 Az lett volna logikus, hogy ha akar valamit, ő fizet.
 De sokkal többet. Márpedig akart. „Gyere,
 akarom – mondta –, nagyon szeretnék.”
 Soha nőt nőiességében megbántani nem tudtam
 (hacsak nem kifejezetten ez volt a célom).
 No de hogy... Mentem; úgy éreztem: muszáj.
 Hiszen űzött voltam és zavaros,
 mint a fölkaavart iszap akkoriban, és
 csak ezekben az „Eszpresszókbán”, „Büfékben”
 érezhettem némi álfölényt
 a nélkülözés és hajléktalanság valódi nyomorultjai között.
 Sokáig vonszolt egy hosszú utcán, hozzám bújtt.
 Ez kínos volt, de szerves része a törlesztésnek. Átöleltem,
 egy pincében kötöttünk ki, nagyon sok lépcsőt
 mehettünk lefelé valami nem tudni honnan derengésfélében.
 Az ágy. Befilcesedett vatelindarabokból összekotort alom.
 Nem vetkőzött, csak megoldotta, lejjebb tolta magáról a
 nadrágját.

* Hülyeség. Aquamarin szemed neked van.

A nőnek? Mit tudom én.

Mint gálicós kádban a víz?

Csak akarok valamit ajándékozni annak a szerencsétlen
 párának,

mondjuk, a szemed színét, meg egy ritka szót,

hogy ne legyen olyan undorítóan elesett.

Magam pedig legyek valamivel megérthetőbb.

„Így szoktam meg, ha bokor alatt dugok”
 – mondta közvetlenül. Nem volt ellenemre,
 magam is csak a legszükségesebb mértékben,
 meg a zakómat dobtam le – inkább legyen koszos, mint
 gyűrött.

„Csókolj meg.” Hát igen, ez elkerülhetetlen.
 Avas szájszaga volt, ajka pikkelyes, nyelve,
 szápadlása száraz, mintha egy üres szardíniásdobozban
 kotorászna a nyelvem – mindjárt fölvérzi az éles perem.
 Rettegtem, hogy menten a szájába hányok,
 ettől viszont röhöghetnékem támadt,
 ömlöttek durva bőrére a könnyeim, amíg
 ura lettem a perisztaltikának. A lába köze
 szűk, száraz. Alig tágul, alig se nedvesedik.
 „Várjál” – mondta, és belevájt ujjaival
 egy megkezdett margarinba, magába masszírozta,
 aztán még egy adagot.

(ENNI is fog még ebből?)

„Meg tudom mosni valahol magam?” – kérdeztem később.

Egy csőcsonkra mutatott. A víz kilövellt, merő
 lucok lett a nadrágom, mintha behugyoztam volna.

„Ez is hozzátartozik” – mormoltam. Egy ötvenesem
 volt még. A fejét rázta: „Mondtam, hogy egy
 huszas, és ez nem az ára. Én akartam, a huszas
 meg egyszerűen kell.” „Akkor adj vissza – mondtam –,
 értsd meg, nincs huszasom.” „Hülye vagy
 – mondta –, ha vissza tudnék adni ötvenből,
 nem kéne a huszasod” – mondta logikusan.

És a következő pillanatban elaludt nyitott szájjal.

Vállat vontam („ha ilyen büszke vagy”),
 zsebre gyűrtem az ötvenest, megtaláltam a zakóm,
 és botorkáltam fel a lépcsőn.

Hogy elérjek a napsütötte sávig,
 hol drapp ruhám, fehér ingem világít,
 csorba lépcsőkön föl a tisztaságig,
 oda, hol szél zúg, fehér tajték sistereg,
 komoran feloldoz, közömbösen fenyeget,
 émelygés lépcsői, fogyni nem akaró mínusz-emeletek,
 nyári hajnal, kilencszázhatvanegy.